ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **S. D.**, zastoupena Mgr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2017, č. j. CPR-918-6/ČJ-2017-930310-V261, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 A 58/2017 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni bylo rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 9. 12. 2016, č. j. KRPA-448248-21/ČJ-2016-000022, uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců) správní vyhoštění a doba, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Důvodem uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobkyně pobývala na území ČR v období od 13. 7. 2016 do 31. 10. 2016 bez víza či jiného oprávnění k pobytu. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla. Žalobkyně se následně bránila žalobou ve správním

soudnictví podanou k Městskému soudu v Praze, který ji, jakožto nedůvodnou, v záhlaví specifikovaným rozsudkem rovněž zamítl.

[2] V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně, čímž naplnila důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Jak přitom vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pokud by takový postup neznamenal nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života cizince. Jednání žalobkyně spočívající v tom, že se dobrovolně dostavila na policii a spolupracovala s ní, pak lze zohlednit pouze při stanovení doby správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že v případě neoprávněného pobytu na území ČR lze uložit správní vyhoštění až na dobu tří let, nejeví se být prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni stanoveno správní vyhoštění na dobu jednoho roku, nepřiměřeným.

## II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku městského soudu brojila žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uvedla, že v řízení o správním vyhoštění je povinností správního orgánu přihlédnout i k závažnosti protiprávního jednání cizince. V daném případě projevila stěžovatelka hlubokou sebereflexi, neboť se dobrovolně dostavila na pracoviště správního orgánu, kde se k protiprávnímu jednání doznala, a v průběhu celého správního řízení poskytovala součinnost.

[4] Tyto okolnosti zohlednily správní orgány pouze jako polehčující okolnost, která má vliv na určení doby, po niž bude stěžovatelce zakázáno vstoupit na území členských států Evropské unie. Kategoricky však vyloučily, že by měly význam pro posouzení závažnosti protiprávního jednání stěžovatelky ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Přitom z dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že posouzení závažnosti protiprávnosti jednání cizince je kladeno na roveň zhodnocení dopadů do soukromého a rodinného života cizince. Stěžovatelka je toho názoru, že vyznačuje-li se protiprávní jednání velmi nízkou mírou závažnosti, nejsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění.

[5] Stěžovatelka se rovněž domnívá, že relevantní právní úprava poskytuje prostor pro upřednostnění veřejného zájmu a zájmu na spravedlivém řešení věci před přepjatým právním formalismem. Obdobné závěry ostatně vyplývají z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56.

[6] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přezkoumávaný rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná se k obsahu kasační stížnosti blíže nevyjádřila a pouze odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a rozsudku městského soudu.

## III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Soud proto mohl přikročit k samotnému meritornímu přezkumu napadeného rozsudku, a to v rozsahu důvodů vymezených v kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Stěžovatelka spojila s podáním kasační stížností též návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že soud přistoupil ihned po provedení nutných procesních úkonů k meritornímu projednání kasační stížnosti, o tomto návrhu již samostatně nerozhodoval.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *„[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně (...) pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“* V takovém případě se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanoví až na dobu tří let.

[12] Podle § 119a odst. 2 *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*

[13] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*

[14] Jediná námitka stěžovatelky v probíhajícím řízení v zásadě spočívá na tvrzení, že rozhodnutí o správním vyhoštění v jejím případě nebylo možné vydat, neboť se k protiprávnímu jednání (neoprávněnému pobytu na území ČR) sama doznala a se správním orgánem následně zcela dobrovolně spolupracovala. S tímto názorem se však soud neztotožňuje.

[15] Správní vyhoštění je zákonem předvídaným opatřením v případě, že se cizinec zdržuje na území ČR neoprávněně. Jakkoliv se jedná o opatření, které může být ze strany dotčeného cizince do značné míry pociťováno jako trest za jeho protiprávní jednání, jeho primárním účelem je ochrana zájmu společnosti na dodržování právních předpisů v oblasti migrace. Cizinec, který vstupuje na území ČR je povinen respektovat specifické povinnosti, které jsou spojeny s jednotlivými formami pobytových režimů. Pakliže tak neučiní, nevzniká mu na pobyt na území ČR jakýkoliv právní nárok. Rozhodnutí o uložení správního vyhoštění je pak pravidelnou reakcí státu na takové jednání cizince, přičemž nepodléhá správnímu uvážení. Povinnost uložit správní vyhoštění je korigována pouze prostřednictvím úvah o přiměřenosti dopadů tohoto opatření do osobní sféry cizince, jak vyplývá z § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[16] V daném případě sama stěžovatelka připustila, že správní orgány k jejímu chování spočívajícímu v ohlášení nelegálního pobytu a součinnosti v průběhu správního řízení přihlédly a vyhodnotily je jako okolnost, která má vliv na stanovení délky správního vyhoštění. Na takovém postupu neshledává soud nic závadného. Jakkoliv lze ocenit, že stěžovatelka následně k celé situaci přistoupila zodpovědně a projevila jistou sebereflexi, nic to nemění na skutečnosti, že se protiprávního jednání dopustila a na území ČR pobývala neoprávněně po dobu několika měsíců. Svým dalším jednáním tuto skutečnost nemohla nikterak odčinit a její aktivní přístup bylo tedy skutečně možné zohlednit toliko při stanovení doby správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žádné další zřetele hodné skutečnosti v průběhu správního řízení nevyplynuly a především nebylo zjištěno, že by mohlo správní vyhoštění znamenat zásah do jejího soukromého a rodinného života, nebyl v daném případě dán prostor pro upuštění od uložení správního vyhoštění. Takový přístup nepovažuje soud, na rozdíl od stěžovatelky, za přehnaně formalistický, neboť je v zájmu státu dbát na důsledné dodržování předpisů v oblasti cizineckého práva. Argumentace stěžovatelky rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, je pak zcela nepřípadná, neboť se týká naprosto odlišné otázky, a to posuzování splnění náležitostí procesních úkonů účastníků řízení.

## IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu